

טופקה

כתב וצייר
א. צ'רושין

טופקה שומע שמישהו שורק בצליל גבוה, דקיק.
רואה שבשיח דומדמניות, בתוך הסבך, אוכלות ציפורים אפורות
קטנות, מחפשות יתושים או חרקים אחרים. טופקה זוחל. מושך
את גופו, מסתתר. ולא מטופף, לא רוצה להבהיל אותן. מזדחל
קרוב-קרוב ופתאום קופץ!
תופס..? לא תופס מאומה.
הוא עוד קטן מדי כדי לצוד ציפורים.
צייד מגושם הוא טופקה.

כשטופקה מופתע מאוד, אם רואה דבר מה מעניין או לא מובן, הוא
מתחיל לטופף ברגלו "טופ-טופ-טופ".
רוח מניעה עשבים, ציפור התרוממה באוויר, פרפר התעופף - אז
טופקה זוחל, מתגנב קרוב יותר ומטופף "טופ-טופ-טופ - אתפוס!
אצוד! אטרוף!"
לכן גם קוראים לו טופקה.

הרביצו לטופקה.

זו ניפונקה, אמא של טופקה הרביצה לו. היא מגרשת אותו. טופקה מפריע לה. היא עכשיו לא בשבילו.

ניפונקה מחכה עכשיו. בקרוב היא תמליט בנים קטנים חדשים. היא הכינה לעצמה מקום - סל קטן. שם היא תאכיל אותם, תשיר להם.

טופקה מפחד עכשיו ממנה ולא מתקרב. לאף אחד אין חשק לקבל סטירה.

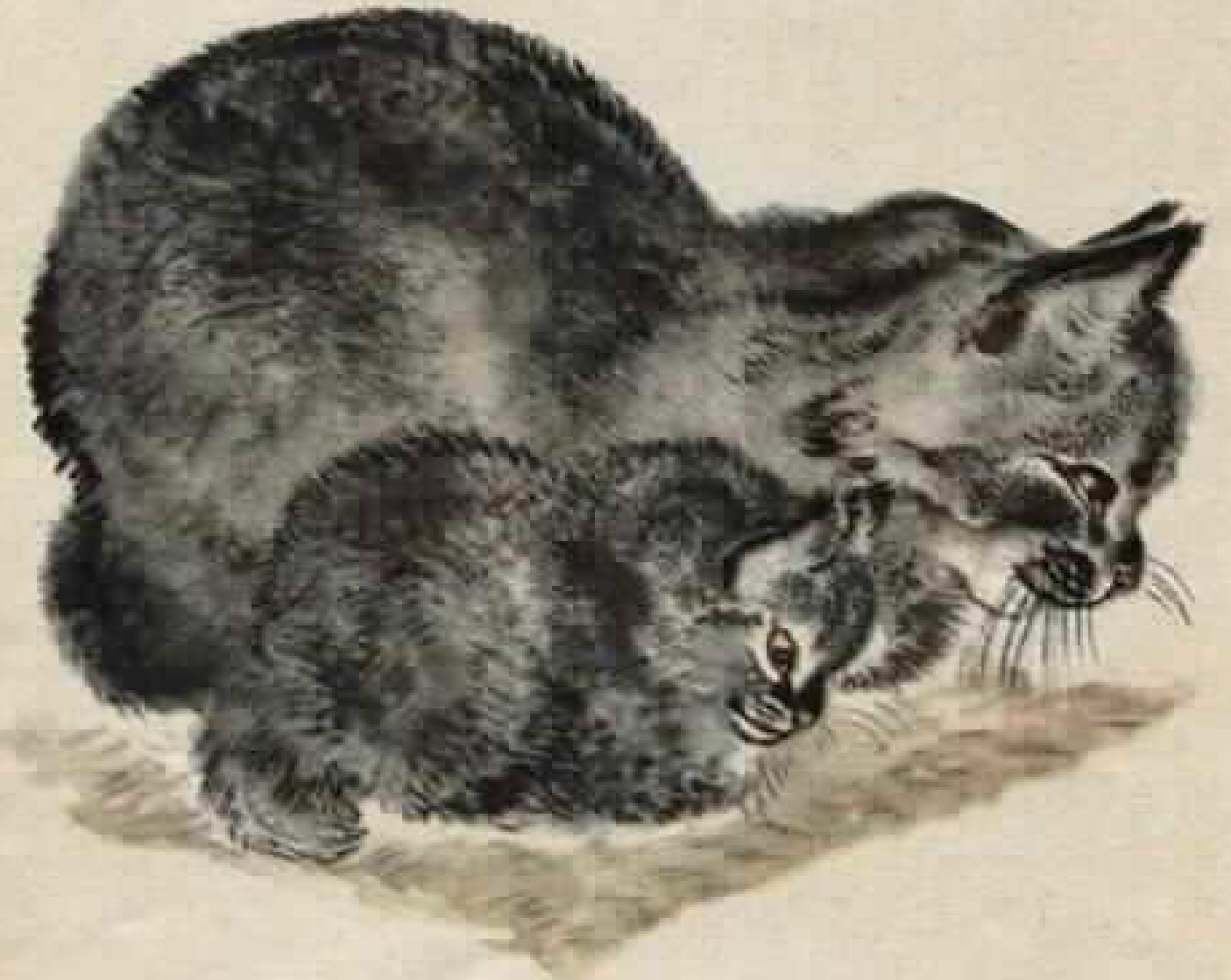
כך נהוג אצל החתולים - מאכילים את הקטנים ואת הגדולים יותר מגרשים. אלא שאת החתלתולים החדשים לקחו מניפונקה. היא עכשיו הולכת, מסתובבת, מחפשת, קוראת להם. יש לה עכשיו הרבה חלב ואין את מי להניק.

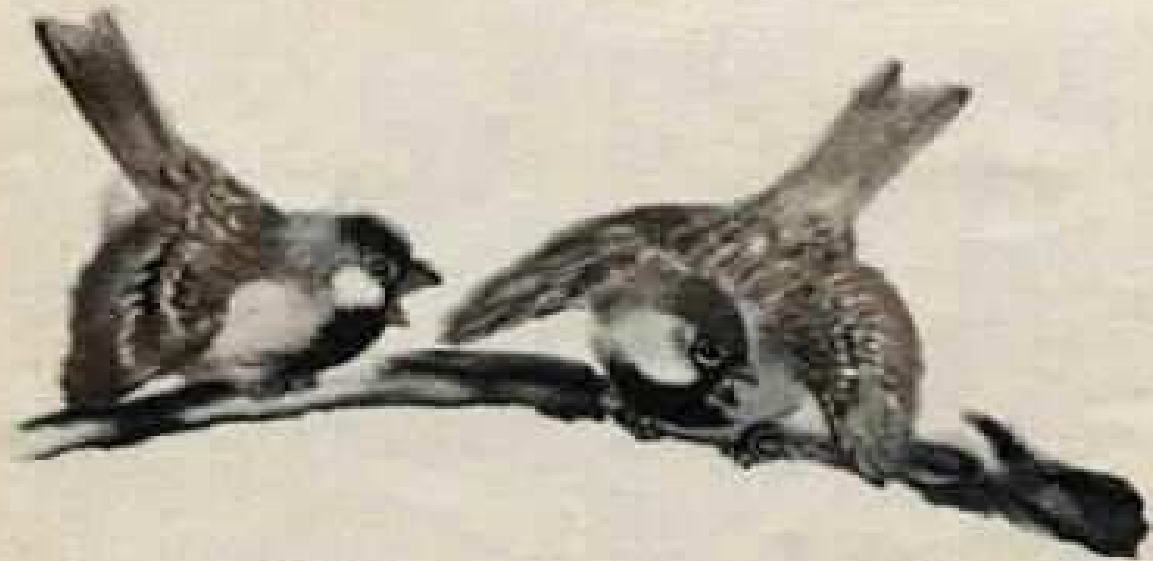

החלב של ניפונקה חמים, טעים! טופקה מלקק שפתיים. הוא עוד
זוכר למרות שכבר מזמן למד לאכול לבדו.
אך בכל זאת לא מתקרב לניפונקה
אבל בסוף ניפונקה שכנעה את טופקה.
טופקה שבע חלב ונרדם.
ועכשיו התחילו פלאות חדשים.
הרי טופקה גדל. ובשביל ניפונקה הוא קטנטן. היא הופכת אותו על
הגב ומתחילה ללקק.
טופקה התעורר, השתומם. לשם מה זה? למה? הוא יכול לבדו.

היא חיפשה את הקטנים, חיפשה, וכאילו במקרה ראתה את טופקה.
והוא שמר מרחק ממנה, פחד לקבל שוב סטירה.
ואז החליטה ניפונקה שטופקה לא טופקה אלא הבן הקטן החדש שלה
שתעה ואבד.
וניפונקה שמחה, וגרגרה וקראה לקטן שלה, רוצה להניק אותו, ללטף.
וטופקה כבר למד. לא מתקרב מדי. רק אמש סטרו לו והוא זוכר זאת
עד עכשיו.
וניפונקה שרה "בוא, אל תפחד, זה טעים!" והיא נשכבת לצד.

טופקה רואה שלא רחוק ממנו יושב דרור ושר את השירה שלו:
"ציב-ציב!"
"ציב-ציב!"
"טופ-טופ-טופ" מטופף טופקה "אתפוס! אצוד! אטרוף!" ומתחיל
לזחול אל הדרור.
אבל הדרור הרגיש בו מיד וצעק בשפת דרורים:
"ציב! ציב! הנה השודד! הוא בא הנה! הנה הוא!"
ומיד, בלי שאפשר להרגיש איך, מכל הצדדים הופיעו דרורים,
התפזרו על השיחים וגם ממש על השביל, מול טופקה.
והתחילו לצעוק על טופקה.
"ציב-ציב!"
"ציב-ציב!"
צועקים, מקשקשים, מקפצים בלי סבלנות.
טופקה נבהל. הוא לא ציפה לצעקות כאלה. עוד לא שמע רעש
כזה, וברח מהם מה שיותר מהר.
והדרורים עוד צעקו הרבה זמן. כנראה סיפרו זה לזה איך טופקה
התגנב, איך רצה לתפוס ולטרוף.

רצה לברוח. אבל ניפונקה משכנעת אותו "שכב, אתה קטן, עוד
תאבד."

שרה לו שיר ובעצמה נרדמת.
ואז טופקה יצא מהסל והלך לעניינים שלו. לצוד פרפרים. להתגנב
אל הדרור.

ניפונקה התעוררה. "אוי, איפה טופקה שלה? הלך לאבוד!"
היא יצאה לחצר, קוראת.

וטופקה עלה על הגג ושם זוחל, רץ. רודף אחרי כל ציפור.
ניפונקה הלכה אליו. "תזהר! תיפול! תמעד!"
וטופקה לא מקשיב.

ניפונקה תפסה אותו בעורף והורידה מהגג כמו חתלתול קטן.
וטופקה מתנגד, מתעקש, לא רוצה לרדת מהגג.

איכשהו הורידה אותו ניפונקה מהגג, ליקקה, הרגיעה.
ועוד הרבה זמן ניפונקה לא יכלה להבין שטופקה כבר בוגר ולא
צריך לטפל בו.

וכמה שהם, הדרורים, אמיצים.
ואיך גירשו את טופקה.
אין לטופקה את מי לצוד. אף
אחד לא נופל לכפות שלו. הוא
עלה על עץ, הסתתר בין
הענפים ורק צופה.
אבל לא הצייד ראה את הטרף
אלא הטרף הרגיש בצייד.

טופקה רואה שהוא לא לבד. מסתכלות עליו ציפורים כלשהן. לא
צעקניות
זעירות, לא קשקשניות קטנות. אלא כאלה – לא בהרבה קטנות
ממנו. אלה כנראה קיכלים שמחפשות מקום לבניית קן וראו
פתאום מין חיה כזו - טופקה.
טופקה שמח. "כמה מעניין. טופ-טופ-טופ! מה זה? טופ-טופ-טופ!
אתפוס! אטרוף! אצוד!"
קיכלי אחת יושבת מאחורי טופקה, שנייה לפניו, ממש קרוב.
טופקה מסתובב פעם הנה, פעם הנה, מטופף, מטופף. מסתכל
פעם על אחת, פעם על שנייה. הסתובב לאחת, זו שהייתה
מאחור, והשנייה התנפלה על טופקה ונקרה במקור. טופקה מיד
הפסיק לטופף.
הוא לא יכול להבין. מה זה? העליבו אותו! נקרו!
טופקה קפץ לתוך השיחים וברח, הסתתר.
ועכשיו אם טופקה רואה ציפור הוא לא שם לב עליה בכלל.
טופקה לא אוהב ציפורים.

